

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Karolínou Šorbanovou, ve věci žalobce: ██████████ J. ██████████ S. ██████████, nar. ██████████ bytem ██████████ zastoupený JUDr. Jiřím Kovandou, advokátem se sídlem Vodičkova 33, Praha 1, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo zdravotnictví**, IČO 00024341, se sídlem Palackého nám.375/4, Praha 2, **o zaplacení 3,092.143 Kč s příslušenství,**

t a k t o:

- I. Řízení se co do 8,05% úroku z prodlení z částky 3,092.143 Kč od 12. 2. 2016 do 1. 3. 2016 zastavuje.
- II. Žaloba s tím, aby žalovaná zaplatila žalobci částku 3,092.143 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z této částky od 2. 3. 2016 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal zaplacení částky 3,092.143 Kč, která dle žalobce představuje odměnu rozhodce, který rozhodoval v přezkumném rozhodčím senátu ve sporu České republiky se společností Diag Human, SE. Dne 18. 9. 1996 byla mezi Českou republikou – Ministerstvem zdravotnictví a společností Diag Human, SE uzavřena rozhodčí smlouva, kterou se strany dohodly, že spor o náhradu škody, která měla být způsobena v souvislosti s dopisem MUDr. Martina Bojara, CSc., tehdejšího ministra zdravotnictví ČR, viceprezidentu A/S Nordisk Copenhagen ze dne 9. 3. 1992 panu K. E. ██████████ bude rozhodován v rozhodčím řízení podle zákona č.

216/1994 Sb. Rozhodčí řízení bylo zahájeno dne 21. 10. 1996, dne 19. 3. 1997 byl vydán mezitímní rozhodčí náleze, dne 27. 5. 1998 byl vydán přezkumný rozhodčí náleze. Další nálezy pak byly vydány dne 25. 6. 2002, a to jako částečný rozhodčí náleze, dne 16. 12. 2002 byl vydán přezkumný částečný rozhodčí náleze a dne 4. 8. 2008 konečný rozhodčí náleze. Dne 22. 8. 2008 Česká republika podala žádost o přezkoumání konečného rozhodčího nálezu, rovněž dne 11. 9. 2008 o přezkoumání konečného rozhodčího nálezu požádala i protistrana. V řízení o přezkoumání konečného rozhodčího nálezu bylo rozhodnuto tak, že řízení bylo zastaveno usnesením rozhodčího senátu ze dne 23. 7. 2014, neboť dle přezkumného rozhodčího senátu byla založena pravomoc obecných soudů k projednání a rozhodnutí ve věci. Dle žalobce Česká republika jmenovala do přezkumného rozhodčího senátu, jako rozhodce, pana doc. JUDr. Milana Kindla, CSc., přičemž ohledně jmenování dalších dvou rozhodců bylo zahájeno soudní řízení, na základě kterého jako další člen přezkumného senátu byl jmenován pan Petr Kužel, nar. [REDAKCE] a to v řízení před Obvodním soudem pro Prahu 6, pod sp. zn. 12Nc 5854/2008, žalobce pak byl jmenován soudem v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 28Cm 223/2013. Dle žalobce v rozhodčí smlouvě nebylo stanoveno, jakým způsobem bude vypočtena odměna rozhodců, proto přezkumný senát zaslal Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových za stranu České republiky a společnosti Diag Human, SE dne 9. 8. 2013 žádost o potvrzení výše odměny rozhodce. Na tento dopis reagovala žalovaná odpovědí ze dne 2. 9. 2013, kde požádala o upřesnění postupu, jakým bylo dosaženo výpočtu finanční částky připadající na odměnu rozhodcům. Rozhodčí senát reagoval dopisem ze dne 16. 9. 2013 a na tento dopis pak bylo odpovězeno žalovanou dopisem ze dne 17. 12. 2013, kde na základě výpočtu byla stanovena výše poplatku rozhodcům výpočtem v tomto dopise na celkovou částku 18,552.860 Kč pro všechny tři rozhodce, přičemž žalovaná v dopise potvrdila, že je připravena uhradit rozhodcům přezkumného rozhodčího senátu polovinu této částky, která činí celkem pro všechny rozhodce 9,276.430 Kč s tím, že druhou polovinu, vypočteného poplatku, uhradí druhá strana sporu. Následně si rozhodčí senát ještě vyžádal stanovisko Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, které dopisem ze dne 17. 3. 2014 souhlasilo s návrhem žalované. Dle žalobce vzhledem k tomu, že v rozhodčí smlouvě nebyla zakotvena dohoda o výši odměny rozhodců, případně uveden způsob výpočtu, je nutné vycházet za použití analogie z úpravy obsažené v řádu Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR a stanovit výši poplatku, respektive odměny, výpočtem ze Sazebníku Řádu Rozhodčího soudu. Dle žalobce pak odměna rozhodců v rozhodčím řízení ad hoc má stejný účel jako poplatek za rozhodčí řízení, neboť účelem tohoto poplatku je nahradit stálému rozhodčímu soudu účelně vynaložené náklady včetně přiměřené odměny rozhodců. Ačkoliv žalobce vyzval opakovaně žalovanou k zaplacení odměny, z její strany nebylo dobrovolně plněno.

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že procesní pravidla vedení sporu, způsob jmenování a odměňování členů rozhodčího senátu, byl stanoven rozhodčí smlouvou uzavřenou mezi žalovanou a společností Diag Human a.s. dne 18. 9. 1996, kdy odměna rozhodců byla popsána v čl. III. Na tento článek pak byla mezi žalovanou a společností Diag Human a.s. dne 5. 11. 1996 uzavřena písemná dohoda o odměně rozhodců. Tato dohoda byla stranami sporu i rozhodci respektována do března 2008, kdy předchozí rozhodci rozhodli jednostranně o navýšení odměny, avšak žalovaná toto navýšení neakceptovala, když vyzvala rozhodce k doložení konkrétních pokladů. Rozhodci posléze na požadavek navýšení odměny rezignovali. Otázka výše odměny rozhodců byla opět řešena rozhodčím senátem ve složení doc. JUDr. Milan Kindl, CSc., Damiano Della Ca a Petr Kužel, na svém prvním jednání ustanovili předsedu, stanovili výši požadované

odměny pro rozhodce a určili další termín jednání. Tento rozhodčí senát se však rozpadl, neboť Damiano Della Ca z funkce v březnu 2010 odstoupil a Nejvyšší soud ČR na konci téhož roku zrušil rozhodnutí o jmenování rozhodce Petra Kužela. Nově byl rozhodčí senát sestaven až v roce 2013, a to ve složení doc. JUDr. Milan Kindl, CSc., Petr Kužel a doc. Ing. Jiří Schwarz, CSc. Tento senát pak dopisem ze dne 9. 8. 2013 požádal strany sporu o dohodu, podle které měla být odměna pro rozhodce ve výši 10,000.000 Kč pro každého člena rozhodčího senátu, kdy bylo poukázáno na sazebník jediného stálého rozhodčího soudu zřízeného zákonem - Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky. Společnost Diag Human SE dopisem ze dne 18. 8. 2013 sdělila, že nemá v úmyslu měnit ujednání o odměně rozhodců. Dle žalované je pak právo rozhodců na honorář, jakož i způsob, jakým bude vyplacen, je od roku 1996 upraven přímo samotnou rozhodčí smlouvou. Rozhodčí smlouvou se strany zavázaly uzavřít dohodu o výši honoráře, přičemž tato dohoda musí být uzavřena mezi stranou řízení a rozhodcem jmenovaným touto stranou a v případě třetího rozhodce dohodou mezi oběma stranami a třetím rozhodcem. Rozhodčí smlouva předvíдалa tedy uzavření dalších tří dohod. Jedinou známou dohodou o výši honoráře je dohoda z roku 1996 uzavřená pouze mezi stranami sporu. Rozhodci tuto dohodu mlčky akceptovali. Dle žalované pak by rozhodcům měla být vyplacena odměna v celkové výši 500.000 Kč, na kterých by se Česká republika podílela částkou 250.000 Kč, a to na základě dohody o odměně rozhodců, kterou strany sjednaly dne 5. 11. 1990.

Mezi účastníky nebylo sporu o následujících skutečnostech:

Mezi žalovanou a společností Diag Human, SE byl veden spor na základě uzavřené rozhodčí smlouvy ze dne 18. 9. 1996. V průběhu doby pak Česká republika do přezkumného rozhodčího senátu jmenovala jako rozhodce doc. JUDr. Milana Kindla, CSc., ohledně jmenování dalších dvou rozhodců bylo zahájeno soudní řízení, na základě kterého byl jmenován jednak rozhodce Petr Kužel a dále žalobce, který byl jmenován v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 28Cm 223/2013. Mezi účastníky bylo vedeno jednání o částce, která by měla být vyplacena rozhodcům, jako odměna za rozhodčí řízení.

Na základě provedeného dokazování má soud za prokázány následující skutečnosti:

Mezi Českou republikou – Ministerstvem zdravotnictví a společností Diag Human, a. s., byla dne 18. 9. 1996 uzavřena rozhodčí smlouva dle § 2 zákona č. 216/1994 Sb., ve které se smluvní strany dohodly, že spor mezi nimi o náhradu škody, která měla být způsobena v souvislosti s dopisem MUDr. Martina Bojara, CSc., tehdejšího ministra zdravotnictví České republiky, K. E. [redacted] [redacted] viceprezidentu A/S Nordisk Copenhagen 9. 3. 1992 bude rozhodnut v rozhodčím řízení podle zákona o rozhodčím řízení nezávislými a nestrannými rozhodci. V bodě II. bylo určeno, že smluvní strany určují počet rozhodců na tři, z níž každá strana zvolí jednoho a oznámí jeho jméno a adresu druhé straně do 30 dnů ode dne podpisu této smlouvy. Tito rozhodci zvolí třetího rozhodce, všichni společně pak ze svého středu zvolí předsedajícího rozhodce a v této sestavě rozhodnou spor, který bude zahájen doručením písemné žaloby předsedajícímu rozhodci. Nedohodnou-li se jmenování rozhodci na osobě třetího rozhodce do 30 dnů od uplynutí lhůty pro jejich jmenování, jmenuje třetího rozhodce soud na návrh kterékoliv strany, nebo každého z již jmenovaných rozhodců. V bodě III. Se smluvní strany dohodly, že každá z nich uhradí honorář rozhodci, kterého si zvolila a honorář třetího rozhodce uhradí každá strana jednou polovinou. Výše honoráře se určí dohodou mezi

stranou a rozhodcem, v případě třetího rozhodce dohodou mezi oběma stranami a rozhodcem. Honoráře zahrnují veškeré výlohy rozhodců s rozhodováním sporu spojené. Náklady případného právního zastoupení si každá strana hradí ze svého. V bodě V. si smluvní strany dále dohodly, že rozhodčí nález podléhá přezkoumání jinými rozhodci, které si strany zvolí stejným způsobem, jestliže žádost o přezkoumání bude doručena druhé straně do 30 dnů ode dne, kdy byl straně žadající o přezkoumání, doručen rozhodčí nález. Články II. až IV. této Smlouvy platí pro přezkoumání rozhodčího nálezu obdobně (prokázáno rozhodčí smlouvou ze dne 18. 9. 1996 uzavřenou mezi Českou republikou – Ministerstvo zdravotnictví a Diag Human, a. s.).

Dne 5. 11. 1996 si Česká republika – Ministerstvo zdravotnictví a společnost Diag Human, a. s., se zřetelem k článku III. Rozhodčí smlouvy z 18. 9. 1996 dohodly takto: pokud jde o honorář rozhodců, dohodly se strany na částce 500.000 Kč na rozhodčí senát, přičemž z této částky připadá 200.000 Kč na předsedajícího rozhodce a po 150.000 Kč na ostatní rozhodce, každá strana uhradí honorář rozhodci, jehož si zvolila, a to včetně záloh na honorář, honorář předsedajícího rozhodce, včetně záloh, uhradí každá ze stran jednou polovinou (prokázáno dohodou mezi Českou republikou – Ministerstvem zdravotnictví a Diag Human, a.s. ze dne 5. 11. 1996).

Dne 21. 10. 1996 bylo zahájeno rozhodčí řízení, dne 4. 8. 2008 bylo rozhodčím senátem ve složení prof. JUDr. Květoslav Růžička, CSc., prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc., a JUDr. Zdeněk Rousek vydán konečný rozhodčí nález. Dne 22. 8. 2008 Česká republika požádala o přezkoumání konečného rozhodčího nálezu a jmenovala rozhodcem doc. JUDr. Milana Kindla, CSc. Dopisem ze dne 11. 9. 2008 pak požádala o přezkoumání konečného rozhodčího nálezu i společnost Diag Human, SE a jako rozhodce jmenovala pana Damiano Della Ca. Jmenování rozhodci se ve lhůtě 30 dnů nedohodli na osobě třetího rozhodce, a proto byl dne 6. 11. 2008 k Obvodnímu soudu pro Prahu 6 podán návrh na jmenování rozhodce soudem. Česká republika – Ministerstvo zdravotnictví v tomto návrhu navrhovala, aby rozhodcem byl jmenován Petr Kužel a usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 27. 11. 2008 bylo návrhu vyhověno. Rozhodnutí po potvrzení rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2009, čj.: 19Co 109/2009 nabylo právní moci dne 28. 5. 2009. Nejvyšším soudem ČR pak bylo rozhodnutí Městského soudu v Praze i Obvodního soudu pro Prahu 6 zrušeno a věc byla postoupena k dalšímu řízení Městskému soudu v Praze, jako soudu věcně příslušnému k řízení v I. stupni. Později pak bylo pravomocně rozhodnuto o jmenování Petra Kužela jako rozhodce. Dopisem ze dne 30. 3. 2010 se pan Damiano Della Ca své funkce rozhodce vzdal, společnost Diag Human oznámila České republice, že jmenovala rozhodce prof. Dr. Maxe Baumanu, a to dopisem ze dne 28. 4. 2010. Česká republika dopisem ze dne 22. 9. 2010 sdělila prof. Dr. Maxi Baumanovi, že s jeho jmenováním nesouhlasí a podala dne 29. 12. 2000 k Městskému soudu v Praze návrh na jmenování rozhodce doc. Ing. Jiřího Schwarze, CSc. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že rozhodčí smlouva, uzavřená mezi účastníky ani ustanovení zákonem, nedávají smluvním stranám oprávnění jmenovat nového rozhodce opětovně poté, co se jimi jmenovaný rozhodce své funkce vzdal bez dohody s druhou smluvní stranou. Dle soudu pak nedošlo k dohodě stran o jmenování prof. Dr. Maxe Baumanu, proto tedy nebyl platně jmenován a jsou splněny předpoklady pro to, aby byl rozhodce jmenován soudem podle § 9 odst. 2 zákona č. 216/1994 Sb. Na základě těchto skutečností pak v rozsudku Městský soud v Praze jmenoval rozhodcem pro rozhodčí řízení ad hoc ve věci přezkoumání konečného rozhodčího nálezu, vydaného dne 4. 8. 2008, pod sp. zn. Rsp 06/2003 v rozhodčím řízení

ad hoc ve sporu o náhradu škody mezi společnostmi Diag Human, SE a Českou republikou, pana doc. Ing. Jiřího Schwarz CSc. Tento rozsudek byl pak potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 3. 2013, vydaném pod čj.: 3Cmo 350/2012-266 (prokázáno rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 28Cm 223/2010 a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 3. 2013, čj.: 3Cmo 350/2012-266).

Takto zvolený senát ve složení doc. JUDr. Milan Kindl CSc., jako předseda, Petr Kužel MBA a doc. Ing. Jiří Schwarz CSc., jako rozhodci, rozhodli v rámci přezkumného rozhodčího jednání tak, že řízení bylo zastaveno a žádný z účastníků neměl právo na náhradu nákladů řízení (prokázáno usnesením rozhodčího senátu ze dne 23. 7. 2014).

Dopisem ze dne 9. 8. 2013 se senát ve složení doc. JUDr. Milan Kindl CSc., Petr Kužel MBA a doc. Ing. Jiří Schwarz CSc., obrátil na Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a společnost Diag Human, SE, požádal strany, aby písemně potvrdily dohodu o odměně rozhodců s tím, že bude potvrzeno, že každému z rozhodců bude dána odměna ve výši 10,000.000 Kč pro každého z členů s tím, že tato odměna zahrnuje veškeré náklady jenž by v občanském soudním řízení nesl soud a odpovídá sazebníku stálého rozhodčího soudu zřízeného zákonem (prokázáno dopisem rozhodců ze dne 9. 8. 2013).

Žalovaná sdělila rozhodcům, že Ministerstvo zdravotnictví nezpochybňuje nutnost uhrazení odměny rozhodcům, vyzvala rozhodce, jak dospěli k požadované částce 10,000.000 Kč (prokázáno dopisem Mgr. Davida Kotrise, ředitele právního odboru žalované ze dne 2. 9. 2013).

Dopisem ze dne 16. 9. 2013 pak rozhodci žalované sdělili, jak dospěli k požadované částce ve výši 10,000.000 Kč (prokázáno dopisem rozhodců ze dne 16. 9. 2013).

Žalovaná informovala rozhodce, že provedla analýzu s důrazem na dodržení principu zákona č. 219/2000 Sb., se závěrem, že je nezbytné stanovit hodnotu předmětu sporu, jelikož výše odměny rozhodce, resp. výše poplatku za rozhodčí řízení u rozhodčího soudu je procentuálně odvozována právě od hodnoty sporu. Žalovaná v dopise uvedla, že je připravena uhradit rozhodcům přezkumného rozhodčího senátu polovinu částky, která by měla celkem pro všechny rozhodce činit 9,276.430 Kč, kdy uvedla, že očekává, že stejným způsobem bude postupovat i protistrana. Zároveň žádala o sdělení bankovního účtu pro zaslání odměny rozhodce (prokázáno dopisem tehdejšího ministra zdravotnictví Martina Holcáta ze dne 17. 12. 2013).

Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových rozhodcům dopisem ze dne 17. 3. 2014 sdělil, že s návrhem ministra zdravotnictví souhlasí (prokázáno dopisem rozhodcům Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 17. 3. 2014).

Dopisem ze dne 3. 3. 2014 má soud za prokazané, že za rozhodčí senát Milan Kindl vyzval Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a společnost Diag Human, SE, aby ve lhůtě do 20. 3. 2014 sdělily, zda akceptují návrh ministra zdravotnictví a souhlasí s tím, že rozhodcům uhradí odměnu ve výši odpovídající poplatkům za rozhodčí řízení, stanovené mu pro řízení před jediným stálým rozhodčím soudem zřízeným zákonem, který by měl být vypočten z jistiny sporu a měl by tudíž činit 18,552.860 Kč.

Dopisem ze dne 14. 4. 2014 má soud za prokázané, že rozhodčí senát se opětovně obrátil na Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a zástupce společnosti Diag Human, SE, ve věci odměny rozhodců, kdy rozhodci mj. uvedli, že podle analogie právní úpravy soudních poplatků pak odpovídají strany za tuto odměnu společně a nerozdílně a když není jiné dohody, je třeba ji učinit analogicky podle sazebníku jediného stálého rozhodčího soudu.

Připomínkami k materiálu Ministerstva zdravotnictví České republiky ve věci rozhodčího řízení proti společnosti Diag Human, SE Ing. Andreje Babiše, prvního místopředsedy vlády a ministra financí ze dne 16. 9. 2015 má soud prokázáno pouze tu skutečnost, že Ministerstvo financí se vyjadřovalo k navrženému způsobu výpočtu odměny rozhodců, jiná skutečnost nebyla z tohoto zjištěna.

Dopisy mezi generální ředitelkou Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových Mgr. Ing. Kateřinou Arajmu a rozhodci ze dne 27. 11. 2015 má soud prokázáno pouze tu skutečnost, že zde probíhala korespondence ohledně určení odměny rozhodců, kdy Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových upozornil, že výlučným k uzavření dohody o odměně je pak oprávněno Ministerstvo zdravotnictví.

Dopisem Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 24.3.2014 právnímu zástupci společnosti Diag Human, SE soud má prokázanou skutečnost, že žalovaná vyzývala protistranu z rozhodčího řízení k uzavření dohody ohledně odměny rozhodcům s tím, že připravena uhradit svůj podíl na odměně.

Dopisem ze dne 9.2.2016 spolu s podacím lístkem s datem 18.2.2016 má soud za prokázané, že žalobce vyzval žalovanou o zaplacení žalované částky do 15 dnů od doručení výzvy.

Dopisem právního zástupce společnosti Diag Human, SE, Jana Kalvody ze dne 23.11.2016, má soud za prokázané, že společnost Diag Human, SE, odmítla odměnu rozhodci zaplatit s tím, že žalobce nebyl osobou jmenovanou do rozhodčího řízení společností Diag Human, SE.

Po koncentraci řízení žalobce žádal o připuštění rozšíření žaloby o dvojnásobek, tedy o další částku 3,092.143 Kč, kdy soud tento návrh na rozšíření žaloby zamítl s ohledem na skutečnost, že již byla provedena koncentrace řízení, byly dány příslušné výzvy a z žalobních tvrzení požadovaná částka nevyplývala.

Soud rovněž neprovedl další návrhy důkazů, a to k prokázání existence dohody mezi žalobcem a žalovanou ohledně výše odměny pro rozhodce, kdy se mělo jednat o ústní dohody s ohledem na následující právní odůvodnění.

Dle § 2 odst.1 Zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění platném do 30.5.2006(ve znění platném ke dni uzavření smlouvy o rozhodci tj. ke dni 18.9.1996), strany se mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a sporů vyvolaných prováděním konkursu nebo vyrovnání, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva). Dle odst.2 rozhodčí smlouvu lze platně

uzavřít, jestliže strany by mohly o předmětu sporu uzavřít smír. Dle odst.3 rozhodčí smlouva se může týkat a) jednotlivého již vzniklého sporu (smlouva o rozhodci), nebo b) všech sporů, které by v budoucnu vznikly z určitého právního vztahu nebo z vymezeného okruhu právních vztahů (rozhodčí doložka).

Dle § 3 Z.č.216/1994 Sb. rozhodčí smlouva musí být uzavřena písemně, jinak je neplatná. Písemná forma je zachována i tehdy, je-li rozhodčí smlouva sjednána telegraficky, dálnopisem nebo elektronickými prostředky, jež umožňují zachycení jejich obsahu a určení osob, které rozhodčí smlouvu sjednaly.

Soud v první řadě v souladu s ust. § 96 odst.2 o.s.ř. ve výroku I. řízení se souhlasem žalované řízení co do 8,05 % úroku z prodlení z žalované částky od 12.2.2016 do 1.3.2016 zastavil z důvodu zpětvzetí žalobcem.

Na základě shora uvedeného s poukazem na zákonná ustanovení dospěl soud k následujícím právním závěrům: V první řadě se soud zabýval skutečností, s jakou organizační složkou bude jednáno za Českou republiku, když žalobce uvedl dvě organizační složky, které by měly jednat za žalovanou. Soud dospěl k závěru, že za žalovanou- Českou republiku bude jednat s Ministerstvem zdravotnictví, které bylo jednak jednou stranou v rozhodčím řízení, kde žalobce vystupoval jako rozhodce přezkumného senátu a dále nepřichází v úvahu zastupování České republiky Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, když se nejedná o případ dle § 2,3 Z.č. 201/2002 Sb., o Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, kde by tento úřad vystupoval za stát.

Mezi Českou republikou – Ministerstvem zdravotnictví a společností Diag Human, a. s., byla uzavřena v souladu s ust. § 2 Zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění platném do 30.5.2006, smlouva o rozhodci, a to dne 18. 9. 1996, kdy zároveň byla uzavřena i dohoda ohledně určení a vyplacení odměny rozhodcům, a to dne 5.11.1996. V bodě II. smlouvy o rozhodci bylo určeno, že smluvní strany určují počet rozhodců na tři, z níž každá strana zvolí jednoho a oznámí jeho jméno a adresu druhé straně do 30 dnů ode dne podpisu této smlouvy. Tito rozhodci zvolí třetího rozhodce, všichni společně pak ze svého středu zvolí předsedajícího rozhodce a v této sestavě rozhodnou spor, který bude zahájen doručením písemné žaloby předsedajícímu rozhodci. Nedohodnou-li se jmenování rozhodci na osobě třetího rozhodce do 30 dnů od uplynutí lhůty pro jejich jmenování, jmenuje třetího rozhodce soud na návrh kterékoliv strany, nebo každého z již jmenovaných rozhodců. Na základě těchto dohod bylo dohodnuto, že každá ze stran vyplatí rozhodce, kterého si zvolila, honorář předsedajícímu rozhodci uhradí každá ze stran jednou polovinou. Stejný princip odměňování pak byl stanoven i pro případný přezkumný rozhodčí senát. V řízení bylo prokázáno, že žalobce byl ustanoven jako rozhodce přezkumného senátu soudem v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 28Cm 223/2010 na návrh žalované na místo rozhodce Dr. Maxe Baumanna, kterého ho jmenovala společnost Diag Human, SE s ohledem na skutečnost, že bylo zjištěno, že ohledně dalších rozhodců, pokud se jednou zvolený rozhodce vzdal své funkce, nebylo v dohodě a rozhodčí smlouvě ničeho stanoveno, tudíž bylo nutné stanovit tohoto rozhodce na základě rozhodnutí soudu a nemohlo dojít k volbě rozhodce dle Smlouvy o rozhodci uzavřené dne 18.9.1996. Soud se přesto domnívá, že tento rozhodce, i když byl jmenován soudem v souladu s ust. § 9 odst.2 Z.č.216/1994, a to k návrhu žalované, když návrh na jmenování rozhodce měla možnost podat kterákoliv strana (tedy společnost Diag Human), byl fakticky soudem

určen na místo rozhodce, který měl dle smlouvy být jmenován společností Diag Human, S.E. Vzhledem k tomu, že společnost Diag Human, SE, byla nečinná (nadále trvala na tom, že platně zvolila rozhodce Dr. Maxe Baumanna), návrh na jmenování podala žalovaná, to však nemění nic na skutečnosti, že odměnu tomuto rozhodci by měla vyplatit společnost Diag Human, SE. Soud se tak domnívá z toho důvodu, že tento rozhodce nastupoval na místo původního rozhodce Dr. Baumana (nominovaného společností Diag Human) a pořád zůstávala v platnosti dohoda ohledně odměňování rozhodců, v průběhu času nebyla tato dohoda žádným způsobem jakkoliv změněna písemnou dohodou stran. Rozhodcům musela být známa tato dohoda o rozhodci, jakož i ustanovení o odměně, a pokud pak souhlasili se svým jmenováním, tuto dohodu mlčky akceptovali. Na základě těchto závěrů má soud za to, že povinným k vyplacení odměny ve vztahu k žalobci, není žalovaná, nýbrž společnost Diag Human, SE. Proto soud žalobu zamítnul s ohledem na nedostatek pasivní legitimace na straně žalované (výrok II. rozsudku). Soud v tomto směru striktně vycházel z dohody stran o odměně rozhodců. Soud se zabýval skutečností, zda později nebyla uzavřena písemná trojstranná dohoda mezi rozhodcem, žalovanou a společností Diag Human, SE o odměně pro rozhodce, která by nahradila jedinou písemně uzavřenou dohodou mezi stranami sporu o odměně rozhodců ze dne 5.11.1996, kde by se žalovaná zavázala uhradit odměnu žalobci za společnost Diag Human, SE, avšak existence takové dohody nebyla žádnou ze stran ani tvrzena a z předložených návrhů nevyplývá. Je nutné uvést, že Z č. 216/1994 Sb., neřeší stanovení výše odměny pro rozhodce, výši odměny pak nechává na dohodě stran s rozhodcem, soud tudíž vycházel z jediné dohody stran ohledně stanovení odměny rozhodců.

O náhradě nákladů pak bylo rozhodnuto ve výroku III. Rozsudku dle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. a contrario, kdy žalovaná s ohledem na úspěšnou obranu ve sporu by měla právo na náhradu nákladů řízení, avšak tato je výslovně nepožadovala.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od doručení písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího, v příslušném počtu vyhotovení.

V Praze dne 23. října 2017

Mgr. Karolína Šorbanová v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení: Vítková